

μοῦ τοῦ Πίνδου. "Οστις θέλει νὰ ζήσῃ ἀθάνατος ἐν τοῖς ὅμνοις, πρέπει νὰ διέλθῃ τὴν ζωὴν ταύτην.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 30 Μαΐου 1877.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(1871—1872)

Τῷ Τ. Ε. Η.

Εἰπέ μοι, διατί μετὰ στοργῆς ή μνήμη
Αναζητεῖ τὸν ὄλειόν μου παρελθόντα χρόνον;
Εἰπέ μοι, Τιμολέων, διατί πενθέμη
Ἡ εὐτυχής ζωὴ μου βέπει μᾶλλον εἰς τὸν πόνον;

Εἰπέ μοι, διατί θεριῶς η φραντασία
Μίαν εἰκόνα συμπεθεούς ἀγάπης ἐγκολποῦται,
Καὶ, μετὰ κόρδους τόσους, μνήμη τις γλυκεῖα
Εἰς ἔρωτα γλυκὺν εἰς τὴν ψυχή μεταρριζοῦται;

Ω, διατί εἰς παλαιὰ χειρόγραφά μου
Ο εὐτυχής τοῦ παρελθόντος ἔμως ἴγεννήθη;
Εἰπέ, τὰ παιδικά ἔκεινα ὄνειρά μου
Ω, διατί πικρά δὲν συμπαρέσυρεν η λήθη;

Εἰπέ μοι, διατί, εἰς συμπαθῆ εἰκόνα
Ηδύτατα η μνήμη ἀναπαύεται; εἰπέ μοι
Ω, διατί τὰ ἔτη μου ἔκεινα μόνα
Ἐγκλείσουν τῆς ζωῆς μου τόσου πλούτον αἰδελφέ μου;

Ω, διατί οἱ παιδικοὶ ἔκεινοι πόθοι
Ἐντυπωτικοὶ ἀφράτοι εἰς τὸν διον μου βαθεῖαν,
Καὶ λαίφωνον ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς ισώθη
Μόνον ὁδυνηρὰ ρόπη πρὸς τὴν μελαγχολίαν;

Παιδίον διατί ηγάπησα τοσῦτον;
Μάγιτο δὲν ήτο κορασίς ἐπίσης η Μυρτία;
Εἰς τῆς ψυχῆς μου κάνω τῆς παιδικῆς τὸν πλοῦτον
Εἰπέ μοι, διατί ἐπέζησε τόση πτωχεία;

Μὲ ίνθυμεῖσαι; ήμην ἄφροντι παιδίον,
Οὐτε συνήντησο τὴν παιδία ὄρφανὴν ἐμπρός μου.
Τίς ηθελε πιστεύεις, δε' εἰς διον διον
Δειλῆς ὑπῆρξε κόρης η ἀγάπη οδηγός μου;

Ὑπῆρξε τῆς ζωῆς μου ἄλλη Βεστρίκη,
Ἀνοίξασα τὰς πόλες πρό ἐμοῦ εἰς κόσμον θεῖον,
Καὶ, κόρην ἀπειρον, ἐπέστεψεν η νίκη
Οὐτε τοῦ μέλλοντος διέπλασεν ἀνδρὸς τὸν διον.

Εἰπέ μοι, διατί ἀκόμη ἐνθυμεῖται
Τῆς ὄρφανῆς τὴν συμπαθῆ εἰκόνα η καρδία;
Ἄφοι ταχέως εἰς τὴν γῆν μας λησμονεῖται
Μετὰ τῆς συμφορῆς ἐπίστησε καὶ η εὐτυχία;

Ω, διατί διατί φιλόγελως έστις;
Ανύποπτος περώνας πρὸς στιγμὴν ἐνώπιον μου,
Χρυσοῦν ὀνείρων κόσμον πάλιν ἐνθυμεῖται
Τὸ συμπαθὲς τῆς παιδικῆς ἀγάπης ὄνειρόν μου

Δὲν ητο η ἀγάπη αὕτη τριχυμία.
Εἰς τὴν ψυχὴν παιδίων δύο δὲν ἐγέννη πάθη.

Ὑπῆρξε πάθων εὐτυχῆς συγκοινωνία,
Καὶ αἰσθητός τις, χρυσοῦς κόσμος διεγγάρη.

Τὸ τὸ πρίσμα τοῦ τερπνοῦ ἐκένου κόσμου
Εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅλη η ζωὴ προσεμετίδια.
Ὑπῆρξεν ἄγγελος γλυκὺς ο δόηγός μου,
Κ' ηδύτατον ιπίστευε τὸν διον η καζδία.

Τειστότο, δίον ἀναπαγιστὶ η μνήμη,
Καὶ στρέφεται πρὸς παρελθόντος εὐτυχῆ εἰκόνα.
Εκεῖ που συναντήται προσφιλεῖται ψυχὴ μέν,
Μὲ τὴν κωτούλην τῆς νεότητός μου χειδίδε.

Η τρυφερή αὕτη χειλιδών μοι πετερυγίζει.
Εἰς τὴν αὐδήν της συγκινεῖται πάλιν η ψυχὴ μου.
Εἰς τὴν ἀγάπην τὴν ζωὴν μου ἀφυπνίζει,
Καὶ οἱ γλυκύτατοι ἀναδιούσιοι δημιοροί μου.

Εἰπέ μοι, διατί τερπνῶς η φαντασία
Εἰς τὸ γλυκύ μου πετερυγίζει δηνειρον; εἰπέ μοι
Μή τοι καὶ πάλιν θὰ ἐγκλείσῃ η καρδία
Οὐτι ηγάπα, κ' ἔσυρεν η λήθη, ἀδελφέ μοι;

Ἐν Αθήναις, τὴν 20 Μαρτίου 1877

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

Τῷ ΦΙΛῷ

ΔΙΟΝΥΣΙΩ Α. ΔΗΜΑΚΩ

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΑΓΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ

Δὲ φταίσι οἱ Πλάστης, ἄτυχε,
Ποῦ πῆρε τὸ παιδί σου!
Γιατὶ "Άλλη τοῦ τὸ ζήτησε
Πούταν ποτὲ ἀκριβή σου.

"Εκεῖ 'ς τὰ θεῖα του δώματα
Αγροίκας κάθε μέρα
«Φέρε μου τ' Ἀγγελούδι μου,
»Αλάνθαστε Πατέρα.»

Τὸ θλέμμα τέλος ἔστρεψε
Κ' εἰδὲ τὴ Σύζυγό σου
Ποῦ 'Εκείνη τοῦ ἐγύρευε
Τὸ θρέφος τὸ δίκο σου
Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδίστασε
Πάλι νὰ σὲ λυπήσῃ,
Άλλὰ τῆς Μάννας η φωνή
"Επρεπε νὰ νικήσῃ!

Κ' ἐδιάταξε καὶ το' ἔφεραν
Σήμερα τὸ παιδί της
Γιὰ νὰ μὴ μένῃ το' οὐρανούς
"Η μαύρη μοναχή Της.

9 Ιουνίου 1877.

Κ. Ι. Σ.